

щото въ време появили се болѣсти на добитъка въ Тракия и тѣй много богати и сиромаси хора изгубиха си всичкото имание. А купувачитѣ на десятокътъ въ селата и градоветѣ изисквахъ съ силъ да събержтъ данокътъ като че нищо не се е случило! Нѣмаше народътъ къмъ кого да се обърне за помощъ; въ селата и въ градоветѣ, гдѣто консулитѣ нищо не виждахъ, мюдюритѣ владѣяхъ съвършенно по кефътъ си безъ да се грижатъ за ферманитѣ и ирадетата, които се издавахъ въ Цариградъ едно слѣдъ друго. Въ Ени-Загра напр. единъ отъ потомцитѣ на Татарскитѣ Кримски Султани изгонилъ жителитѣ на селото Теке-Махале и усвоилъ нивитѣ имъ за да разширочи своитѣ чифтлицы (1875). Не е чудно гдѣто въ самий Пловдивъ Пашата бѣше единъ челоувѣкъ, който не знаеше нито турски да пише! Безопасность съвсѣмъ нѣмаше; въ Македония до Битоля въ околността на главния вилаетски градъ гдѣто постоянно е мѣсто на едно отъ войнишкитѣ срѣдоточия, тамъ се скитахъ чети конни Арнаути, паляхъ и грабѣхъ селата или плѣняхъ търговскитѣ кервани. А пакъ Черкезитѣ крадахъ цѣли стада добитъкъ и обирахъ вждѣ когото можяхъ.

Въ сѣщето време бърже отиваше напрѣдъ осиромашаванието на турцитѣ. Тѣ макаръ повечето и да бѣхъ потомци на богатитѣ чифтликчи, нѣ въ послѣдне време живѣехъ или на държавно иждивение като занимавахъ различни служби, или се поминувахъ съ занаятъ и малка търговийка, или пакъ не се стараяха никакъ за прѣхраната си като се надържяха на това че тѣ сж турци. Отъ 1872—1875 год. въ Татаръ-Пазарджикъ и околността продадохъ